TopLitera

An IX, nr.2
Mai 2025

Primul număr a apărut în
august 2016.

REVISTĂ LITERARĂ

Adrian OILĂ Alina PĂDURARIU Ana Maria ZAIȚ MERA
Anca SFÂRIAC Angela PRECUP Antonia-Maria LUCA
Gabriel MOLDOVAN Geta LUPOIU Ilinca Maria MERA Iulia DAVIDE Maia Ioana VÎLCAN
Maria MĂRGINEAN Maria-Alesia POP BANDRABULĂ Viorica LAZAR





Biblioteca Municipală “George Sbârcea” Topliţa

Toplitera este revista literară oficială a Bibliotecii Municipale „George Sbârcea” din Toplița, județul Harghita, o instituție publică enciclopedică, de drept public, care funcționează sub autoritatea administrației locale. Biblioteca, cu personalitate juridică și autonomie financiară, joacă un rol esențial în promovarea culturii și literaturii în regiune, fiind finanțată din bugetul local și venituri proprii.

Revista **Toplitera** reflectă misiunea bibliotecii de a încuraja creația literară contemporană, devenind o platformă deschisă atât pentru autori consacrați, cât și pentru talente emergente. În paginile sale, cititorii pot descoperi proză, poezie, eseuri și articole de critică literară, dar și interviuri, recenzii de carte și evenimente literare organizate sub egida bibliotecii.

Cu o viziune modernă și un angajament față de educația culturală, Toplitera îmbină valorile tradiționale ale bibliotecii cu tendințele actuale, oferind un spațiu vibrant de exprimare artistică și un punct de întâlnire pentru comunitatea creativă.

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Georgeta Maria LUNG
Anca-Maria LEONTE

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

Toplitera

An IX, nr.2 - Mai 2025

CUPRINS

proza

Gabriel MOLDOVAN 03 Chemare din adâncuri
04 Lacrimi pentru uitare
05 Dosar cu șină
Maria MĂRGINEAN 06 Bubi - Ultimul Drum, Sacrificiu de mamă
07 Daina
Geta LUPOIU 08 Psalmul 98:1, CALĂTORI PRIN ANOTIMPURI
Viorica LAZĂR 09 Șase microficțiuni

poezie

Adrian OILĂ 10 Amărăciune / Rugă / Axis Mundi
Geta LUPOIU 11 E VIU
Alina PADURARIU 12 Regăsire / Mama / Nea Valeriu
Angela PRECUP 13 Patru Poezii
Ana-Maria ZAIȚ MERA 13 Doua Poezii
Anca SFÂRIAC 14 Iubește-mă strâmb / Decantarea fricilor
Din vremea macilor
15 Terapie / Provocare / Ochiul furtunii
Iulia DAVIDE 16 Rugă / Eram frumoși, nebuni...
Dragostea, străvechi destin

Lucian BLAGA 17 Ghimpii / Frumusețea

Ilinca Maria MERA 18 A magic future
Be an example for others, do not be mean, be green
Alesia-Maria POP BANDRABULĂ 18 Desire for a better future
The greener, the better!
Antonia-Maria LUCA 19 Together for a better tomorrow
Maia Ioana VÎLCAN 19 Light of tommorow

imagine copertă față & copertă spate © pexels / pixabay.com
imagine pag. 2, 3, 4 © pexels / pixabay.com
imagine pag. 5 © Gerd Altmann / pixabay.com
imagine pag. 6 © Shlomaster / pixabay.com
imagine pag. 8, 9 © Виталий / pixabay.com
imagine pag. 10, 11 © PIRO / pixabay.com
imagine pag. 12 © Stefan Schweihofer / pixabay.com
imagine pag. 13 © Jörg Vieli / pixabay.com
imagine pag. 14, 15 © Uschi Dugulin / pixabay.com
imagine pag. 16 © Sabine / pixabay.com
imagine pag. 18, 19 © Victoria / pixabay.com

Chemare din adâncuri

Gabriel MOLDOVAN
Sibiu / SB

Marea e întunecată. Pare să fi înghițit întreaga lumină a cerului. Valurile lovesc barca, dar clipocitul lor e mai slab decât de obicei. Noaptea asta e prea liniștită. Îmi trag mantaua mai aproape, simțind frigul tăios până în oase. *De zece ani, am fost singur pe mare. Nu mă tem de întuneric, iar marea nu ia pe nimeni fără motiv.*

Îmi forțez gândurile să rămână acolo unde trebuie. Munca e muncă. Ridic vâslele, încetinesc barca și privesc în jur. Liniște. Întuneric. Marea, care de obicei mă liniștește, astăzi mă face să mă simt vulnerabil. Nu pot scăpa de senzația că ceva mă însoțește.

Atunci o văd.

O siluetă se profilează pe suprafața apei. La început, cred că e o umbră sau un rest de gheață, dar, pe măsură ce mă apropii, realizez că e un iaht cu vele. Nu se mișcă decât ușor, legănat de valuri, iar întunericul îl ascunde de lume. Strâng mantaua mai tare și vâslesc spre el.

Mă opresc lângă ambarcațiune și o studiez. Pânzele atârnă, sfâșiate de vânturi sau, poate, de ceva mai rău. Nu are nici lumini de semnalizare, nici vreun semn că ar aparține cuiva.

— Ce dracu'... murmur, uitându-mă atent.

Mă uit peste bord și decid să urc. Lemnul scârțâie sub greutatea mea. Totul miroase a sare și putreziciune. La început, pare gol, dar apoi văd petele de sânge pe punte. Petele sunt vechi, uscate, dar nu pot să-mi alung din minte gândul că, poate, cineva a murit aici.

Cabina principală e mică și claustrofobă. Îmi fac loc printre resturi împrăștiate – cârpe ude, o sticlă spartă – și văd un jurnal de bord pe masă. E ud, cu paginile lipite între ele, dar se pot citi câteva rânduri:

„...chemare din adâncuri..." „...siluetele ne urmăresc..." „...nu mai e scăpare."

Inima începe să-mi bată mai tare. Inspectez restul cabinei, iar privirea îmi cade pe un radio stricat, plin de rugină. Nu ar trebui să funcționeze, dar emite un sunet ciudat – un bâzâit slab, amestecat cu o melodie vagă. E un sunet care parcă îmi alunecă printre gânduri, imposibil de prins.

O tresărire mă face să ridic lanterna. Puntea e goală, dar se simte ceva... e ca și cum aerul ar fi devenit mai dens, mai greu. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că sunetul din radio s-a schimbat. Acum e mai clar, ca o șoaptă, și e cumplit de familiar.

Fasciculul lanternei dansează pe punte, iar ceva mă atrage spre marginea bărcii. Privesc în adâncuri. Întâi văd doar bezna, dar apoi... ochii mi se lărgesc.

Sub oglinda apei e un chip. Nu-l văd clar. Contururile sunt distorsionate, dar cu siguranță mă privește. Și, pentru o clipă, cred că recunosc ochii aceia familiari. Un val de frig îmi străbate corpul.

Fac un pas înapoi. Mâinile îmi tremură. Chipul din apă șoptește ceva, iar vocea din radio devine din ce în ce mai puternică:

— Victoooor...

Îmi aud numele. Șoptit. Aflat undeva între valuri și gândurile mele. Trag aer în piept și încerc să mă împing mai departe de marginea bărcii, dar mă împiedic și cad pe punte. Lanterna se rostogolește, lumina ei tăind întunericul. Când caut iar peste balustrada de siguranță, fața din apă nu mai e.

Inima îmi bate nebunește. Tăierea frânghiei care leagă bărcile mi se pare singurul lucru logic pe care îl pot face. Barca blestemată. Mă îndepărtez, dar sunetul din radio continuă. Melodia aceea, șoapta... se repetă cu fiecare val care se agață de barcă.

— Victoooor... Victoooor...

* * *

Ajung în sat înainte de răsărit, iar liniștea nu mă liniștește. Trag barca la mal, încă urmărit de acel sunet – bâzâitul ciudat, amestecat cu melodia din radio. Simt că mi-a pătruns în minte, că pulsează undeva adânc în mine.

Îl găsesc pe Marin, un prieten mai bătrân, și îi povestesc. E sceptic. — O fi fost vântul, Victor. Sau valurile. Noaptea te joacă pe degete.

Dar n-a fost vântul. Știu ce am auzit. Știu ce am văzut. Marin îmi strânge umărul. — Liniștește-te, prietene. Nu te mai gândi la asta.

Dar cum să nu mă gândesc? Sunetul mă urmărește peste tot. Chiar și acum, în timp ce vorbim, îl aud slab, ca o șoaptă venind din depărtare.

Nopțile devin din ce în ce mai grele. Mă trezesc în miez de noapte, cu inima bătând nebunește, convins că cineva mă strigă. Când mă ridic din pat, pare că sunetul vine dinspre mare.

Apoi, într-o noapte, aud șoaptele mai clar decât până acum. Îmi ia câteva secunde să înțeleg că sunt cuvinte: — Vino... Victoooor... vino...

Vocea îmi paralizează simțurile. Mă trage spre ea.

Mă găsesc din nou în barcă, vâslind spre largul fără capăt. Nu-mi dau seama când am plecat de la mal sau de ce fac asta. Știu doar că trebuie să mă duc.

Pe măsură ce mă apropii de locul unde am găsit epava, sunetul devine mai puternic. Pare să vină din adâncuri, de undeva de sub mine. Privesc apa. Valurile sunt liniștite, dar acolo, dedesubt, e ceva care mă atrage.

Îmi simt mâinile încleștându-se pe marginea bărcii, aproape fără voința mea. Și sunt doar la un pas de a sări în apă.

În ultima clipă, ceva mă oprește – o imagine din copilărie, eu și fratele meu jucându-ne pe plajă. Îmi amintesc de el, de momentul în care a fost înghițit de mare, și de vinovăția care nu m-a lăsat niciodată în pace. Șoaptele gândurilor îmi răsună în minte: Dacă îl poți salva? Dacă e acolo?

Fără să o gândesc prea mult, îmi eliberez picioarele de pe punte și mă aplec peste marginea bărcii. Apa e caldă, primitoare.

Plonjez.

Apa e liniștită, dar mă învăluie într-o tăcere încă și mai ciudată. Deschid ochii și văd silueta aceea uriașă. Nu o mai simt amenințătoare, ci aproape familiară. E ca și cum ar încerca să comunice cu mine. Mă las tras în adâncuri, fără să mă opun.

Pe măsură ce cobor, totul devine mai clar. Sunetul dispare, dar în locul lui vine o liniște absolută. Chipuri familiare plutesc în jurul meu, oameni pierduți în mare. Îmi văd fratele. E acolo, întreg, dar straniu, aproape ca un reflex. Îmi întinde mâna.

Apoi, întunericul mă înghite cu totul.

* * *

Dimineața e rece și înnorată. Valurile mici se sparg de plajă, lăsând în urmă spumă sărată. Marin e primul care vede barca eșuată, cu carena scrâșnind pe covorul de scoici sparte. O recunoaște imediat – barca lui Victor. Se apropie cu teamă, picioarele afundându-se în nisipul ud.

Barca e goală.

— Victor? — strigă el, dar numai ecoul mării îi răspunde.

Jurnalul lui Victor zace aruncat neglijent pe bancă, ud, dar încă lizibil pe alocuri. Marin îl ridică, simțind parcă greutatea unui blestem în mâinile sale. Pe ultimele pagini, scrisul e haotic, de parcă Victor l-ar fi scris cu disperare, chiar înainte de a dispărea.

„Nu pot scăpa. Adâncul mă cheamă. Nu mai sunt eu."

Marin simte un fior rece pe șira spinării. Privește spre mare, de parcă ar aștepta ca Victor să iasă din apă, dar tot ce vede este întinderea nemărginită, calmă, dar tăinuitoare.

Cei care vin să investigheze vorbesc în șoaptă. Victor nu este de găsit, iar poveștile încep să circule printre pescari. Unii jură că l-au văzut pe Victor pe mare, plutind departe, ca o umbră a omului care a fost. Alții spun că, în nopțile liniștite, aud cântecul acela ciudat, o melodie pe care o simți mai mult decât o auzi.

Marin, însă, nu poate dormi. Jurnalul rămâne cu el, iar șoaptele din mintea lui devin mai clare cu fiecare noapte. Într-una dintre ele, iese pe plajă, atras de o melodie slabă, atât de cunoscută încât pare să vină din sufletul lui.

Se oprește la mal. Apa îi atinge picioarele, rece, dar primitoare. Privirea îi rămâne ațintită spre orizont. Pentru o clipă, i se pare că-l vede pe Victor, la fel cum era în copilărie, făcându-i semn să vină.

— Victor… — șoptește Marin.

Se apropie de apă, fără să simtă frigul, fără să realizeze că nivelul mării crește încet, ca niște brațe care îl cuprind.

Dimineața următoare, barca lui Marin este găsită eșuată în același loc.

În sat, nimeni nu mai vrea să vorbească despre mare. Dar, în nopțile în care totul e tăcut, cântecul din adâncuri răsună, chemând următoarea victimă.

Lacrimi pentru uitare

Gabriel MOLDOVAN
Sibiu / SB

Plouă. Dar asta e lipsit de importanță. În Brighton, ploaia e un adevăr absolut, ca gravitația. Îmi afund mâinile în buzunare, iar pașii mă poartă tot înainte, fără o țintă clară. Luminile cluburilor de pe faleză pulsează pe ritmuri electronice, scăldând totul în variații de roz și albastru. Aș putea intra, dar ceva mă ține pe margine, între lumea lor și lumea mea. Niciodată nu m-am simțit parte din ceva. Poate că nici nu vreau.

La capătul străzii, briza sărată îmi lovește fața. Mirosul e un amestec ciudat de cocos și Britney Spears. Marea mă cheamă. Aproape că o aud fredonând printre valuri: o șoaptă, un cântec, un avertisment.

Pe nisipul ud, pantofii lasă urme grele. Și atunci o văd. O Ea. O femeie, stând pe hotarul dintre pământ și apă, aproape translucidă sub lumina lunii. Părul îi cade pe umeri, un vârtej de spumă albă. Iar ochii... ochii ei sunt de un negru imposibil, concentrând întreg oceanul în privire.

— Te-ai rătăcit, spune, fără să deschidă gura. Cuvintele sapă direct în pieptul meu.

— Nu, răspund, vocea-mi mai slabă decât mi-aș dori. Doar căutam... ceva.

— Dragoste? întreabă. Felul în care o spune mă face să tremur. Nu e o întrebare.

Zâmbește, dezvelind dinți ascuțiți, prea albi, prea perfecți. Îmi amintesc de ceva citit: sirenele nu cântă doar pentru a ademeni marinarii. Ele cântă pentru că adoră frica din ochii lor înainte de a-i sfâșia.

— Poate sânge, spune ea. Picioarele refuză să fugă.

Lângă noi, marea începe să se agite. Valurile cresc, se sălbăticesc. Și atunci le văd. Pe Celelalte. Se ridică din apă una câte una: sirene cu pielea palidă, aproape translucidă, și dinți care sclipesc sub lumina lunii. Părul lor seamănă cu algele și se mișcă de parcă ar fi viu. Unele râd, altele cântă. Toate vin spre mine.

— Odată pe an, spune Ea, venim aici. Dansezi sau mori.

Nu e cu adevărat o alegere. Muzica din cluburile de pe faleză devine mai intensă, un bass profund care face nisipul să vibreze. Ele încep să danseze, picioarele lor lungi și fine desenând un cerc în jurul meu. Inima îmi bubuie, sângele curge prea repede. Sunt paralizat.

— Dansează, șoptește Ea. Șoapta îmi sfâșie timpanul.

Ridic un picior, apoi celălalt. Mișcările mele sunt stângace, aproape ridicole. Sunt ca un soldățel de plumb. Ele râd, iar râsul lor e ca sticla spartă.

Pe măsură ce ritmul crește, nisipul de sub picioare devine fierbinte. Fiecare pas lasă urme roșii și umede. Mă uit în jos. Nisipul e acoperit de sânge și... sclipici.

În mijlocul cercului, Ea își desface brațele. Luna o luminează in mod special.

— Ai fost ales, spune. O inimă pentru un an de liniște.

— Ce înseamnă asta? strig, dar răspunsul nu vine.

Muzica explodează, acoperind vuietul mării. Celelalte sirene se apropie, strângând cercul. Una îmi atinge fața. Unghiile ei sunt ca niște ace. Îmi simt inima pulsând, parcă gata să iasă din piept.

— Nu-ți fie teamă, șoptește Ea. Doar o secundă de durere. Apoi, uitare.

Ultimul lucru pe care îl văd este zâmbetul ei, dinți ascuțiți ca lamele de ras și ochii adânci ca oceanul, înainte ca totul să se scufunde într-un întuneric dulce și nesfârșit.

În ultima clipă, mă întreb:

Dacă aș fi dansat mai bine, aș fi fost cruțat?

Dosar cu șină

Originea unei revoluții lente

Gabriel MOLDOVAN

Sibiu / SB

Timp de treizeci și doi de ani, am stat la biroul 417, etajul 6, Arhive Centrale, Direcția de Documentare și Conformitate.

Mă cheamă Petru Drăghici.Dar numele nu contează aici.Aici contează doar ordinele.Codurile.Etichetele bine aliniate. Capacele de plastic ale șinelor, care trebuie să se închidă perfect, altfel nu se primesc la registratură.

Timp de treizeci și doi de ani, am sortat dosare fără să întreb.

Culoarea albastră — solicitări de cetățenie.Verde — cereri de muncă.Gri — plângeri.Roșu — dosare de urmărire.

Unele dosare, cele mai groase, nu le deschidea nimeni. Doar le îndosariam și le uitam într-un dulap ruginit care știa mai multe secrete decât jumătate din ministere.

Apoi, într-o dimineață de noiembrie, cineva a uitat un paragraf.

L-am văzut. M-am oprit. Ceva în mine s-a strâns ca o balama veche. O propoziție, scrisă cu font Times New Roman 12, între două pagini banale despre reglementări interne.

„Gândește liber.”

Atât.

Fără semnătură. Fără explicație.

Am zâmbit. Am scos un pix cu cerneală invizibilă — un cadou de la fratele meu, glumă de arhivar — și am scris aceeași frază pe o fișă albă, în dosarul următor.

Gândește liber.

Apoi în următorul.

Și în următorul.

Doar unul pe zi. Doar în dosarele gri, cele uitate, cele trimise la „clasat definitiv”. Nicio grabă.Niciun semn că se întâmplă ceva.

După două luni, am primit un bilețel anonim.

„Continuă.Nu ești singur.”

În interiorul hârtiei — o șină roșie, tăiată în formă de semilună. Simbol al tăcerii care se rupe.

Au trecut șapte ani.

Dosarele au început să circule altfel. Oamenii din arhivele altor orașe primeau aceleași fraze. Unele începeau să conțină propoziții mai lungi: „Ești mai mult decât ai fost învățat să crezi.”

„Nu tot ce este scris e adevăr.”

„Întrebare: Ce ai face dacă ai ști că nu ești singur?”

Nimeni nu striga.

Nimeni nu ieșea în stradă.

Dar ritmul din birouri s-a schimbat.Privirile dintre colegi deveniseră ușor mai atente. Ca și cum am fi început, pentru prima dată, să vedem.

Apoi, într-o noapte, s-a întâmplat ceva.

O secretară tânără, responsabilă cu scanarea lotului din 15 martie, a început să râdă în hohote. Nu se putea opri.Plângea de râs. I-au cerut să plece. Înainte să iasă din clădire, a lăsat în fața liftului un dosar cu coperta galbenă.

Titlul scris cu litere mari:

REVOLUȚIA CU ȘINĂ.VOLUMUL 1.

L-am luat și l-am pus în dulapul ruginit.

Am zâmbit.Apoi, am început să scriu altfel:

Gândește liber.

Și fii lent. Lumea nouă are nevoie de răbdare, nu de sânge.



Gabriel MOLDOVAN cultivă o proză intensă și cinematografică, plasată la granița fragilă dintre real și fantastic. Scriitura sa se remarcă prin atmosfera apăsătoare, introspecția profundă și tensiunea psihologică bine dozată. Personajele sunt adesea silențioase, marcate de traume sau chemări inexplicabile, iar natura – în special marea – devine un personaj în sine, cu o voință latentă, stranie. În centrul povestirilor sale se află întrebări despre identitate, memorie și ceea ce ne atrage în necunoscut. Stilul autorului îmbină ritmul sacadat al fricii cu fluiditatea visului, într-o voce narativă care pare mereu să asculte dincolo de lume.

Bubi - Ultimul Drum

Maria MĂRGINEAN
Toplița / HR

Era în perioada celui de-al Doilea Război când se făceau achiziţii pentru război. Se achiziţionau cai, căruţe, atelaje de tot felul necesare pe front.

În mijlocul satului era "Sfatul Popular" şi acolo fiecare om care a fost anunţat să –şi ducă calul sau caii să predea, veneau cu calul de căpăstru în faţa "Sfatului Popular" şi cineva de la regiune nota numele proprietarului de cal, calul cu numele lui şi câţi ani are. Lăsau acolo caii şi mulţi se întorceau acasă plângând că, parte din sufletul lor şi ajutorul lor era luat şi dus undeva şi nimeni nu mai ştia dacă le mai venea înapoi vreodată.

La fel a luat şi pe Mândra, iapa noastră care lăsa acasă doi mânji tineri, fără mamă mai ales că Bubi era abia născut. Cezar era mai mare, dar Bubi foarte mic şi încă sugea, au rămas amândoi orfani.

Mândra era o iapă tânără, frumoasă, avea un păr roşcat şi lucios. Era o iapă foarte blândă şi cum am mai scris avea doi mânji. Cel mare, Cezar, un armăsar focus şi Bubi cel mic era un mânz cuminte şi jucăuş. Bunicul la crescut cu lapte de la vacă şi el credea că vaca e mama lui şi se culca mereu lângă ea sau stătea ceasuri întregi în picioare lângă vacă şi câteodată îl mai lingea şi el se bucura aşa de tare că necheza fericit. Au luat-o pe Mândra, la fel ca şi pe ceilalţi cai şi căruţe… nimeni nu le-a mai văzut vreodată, cine ştie pe unde şi-au găsit sfârşitul mâncaţi de vulpi sau lupi în stepa din Rusia, că acolo erau duse toate achiziţiile luate de prin sate. Tot ce am scris până aici mi-a povestit moşucul (moşul meu drag).

Pe Cezar şi pe Bubi i-am cunoscut şi eu. Pe Mândra n-am cunoscut-o doar din ce îmi povestea moşucu, care de câte ori îmi vorbea i se umpleau ochii de lacrimi, îl întrebam de ce plânge şi el îmi spunea că-i pare rău după Mândra. Că n-o s-o mai vadă niciodată, cu toate că ştia că nu se mai întoarce altu`…

Pe Cezar l-am cunoscut şi eu, Bubi era deja pus în ham şi trăgeau amândoi la carul încărcat de fân, grâu sau ce se culegea de pe hotar.

Eram deja mărişoară şi mergeam la arat cu tatăl meu, el ţinea coarnele plugului şi eu duceam caii de căpăstru, pe brazdă. S-a gătat cu aratul şi cu semănatul, apoi a urmat culesul, seceratul, fânul şi căratul acasă. S-au adus acasă cu carul tras de cei doi căluţi (fraţii) grâul, fânul şi într-o noapte, aşa către dimineaţă s-a auzit din grajd un zgomot de nechezat de cal, un muget de vacă şi părinţii au mers la grajd să vadă ce se întâmplă, nu le-a venit să creadă când, l-au găsit pe Cezar căzut pe podeaua grajdului mort … murise de DALAC, era prin anul 1958 sau `59. Prin anii 1959 – 1960 se zvonea că se iau toate pământurile, plugurile, carele, etc şi se va face colectiv şi toţi vor lucra împreună pe aceiaşi tarla. Când a auzi taică-meu ce urma să se întâmple, s-a hotărât să-şi caute de lucru la Reghin şi a găsit la o fabrică, portar iar peste drum de fabrică era un grădinar şi din vorbă-n vorbă, gradinarul i-a spus lui taică-meu că ar avea nevoie de un cal. Cum în sat s-a dus vestea că iau toate atelajele şi mai ales caii, taică-meu i-a spus gradinarului că îi dă el şi căruţa şi calul. S-au înţeles amândoi şi taică-meu a venit acasă, l-a prins pe Bubi, (aşa-l chema pe cal, Bubi) la căruţă , s-a dus la Reghin şi l-a dat grădinarului. Asta era prin anii 1961-1962 când încă nu era înfiinţat C.A.P. Apoi urma ca să ne mutăm şi noi, familia, la Reghin, ceea ce s-a şi întâmplat prin `64 - `65.

Într-o noapte, când toţi dormeam, numai ce am auzit un zgomot mare, îngrozitor. Era sâmbătă noaptea, venise şi taică-meu acasă şi la zgomotul ăla mare am ieşit afară din casă să vedem ce s-a întâmplat. Poarta era răsturnată şi atunci ticu şi cu mica au ridicat poarta, au pus-o la loc şi ne-am culcat mai departe.

Dimineaţa când ne-am trezit, mica o mers în grajd să mulgă vaca cum făcea în fiecare dimineaţă şi numai o dată o început să ţipe, dar nu ţipa, avea un strigăt, mai degrabă un urlet şi o ieşit afară din grajdi şi striga întruna: o murit!...o murit! dar nu mai spunea cine, doar arăta cu mâna spre grajd. Noi, copiii, am fugit la grajdi, am crezut că o murit vaca, dar nu era vaca, era BUBI! Venise de la Reghin, în sat, la Poarta, să moară acasă unde a trăit o viaţă, în grajdul în care a venit pe lume, prin anii `40, unde a rămas orfan de mamă şi a crescut cu lapte de vacă, unde s-a învăţat să tragă la greu carele grele, încărcate... A hotărât să – şi încheie socotelile şi probabil să-şi ia la revedere de la noi. L-am plâns mult şi l-am condus pe ultimul drum la cimitirul de animale. Dar nici unul din noi n-am uitat că a venit acasă să moară unde a văzut pentru prima dată zorii zilei şi a trudit o viaţă-ntreagă. Nu ştiu câţi ani o fi avut atunci când a ajuns pentru a-şi încheia socotelile cu viaţa, dar a fost un mânz şi un cal trudit. De mic a fost pus în ham, învăţat cu greul şi cu greutăţile. L-am plâns cu toţii că ne era drag şi a făcut parte din familie.

Sfârşit!

Sacrificiu de mamă

Maria MĂRGINEAN
Toplița / HR

Era demult, prin anii `40, când se făceau concentrări pentru Al Doilea Război Mondial şi se recrutau bărbaţi cu anii cuprinşi între 18 – 52 ani. Între aceşti bărbaţi concentraţi se afla şi moşu meu şi şi socru meu, care pe atunci aveau în jur de 30 şi ceva de ani. Înainte de a pleca pe front au vrut ca să lase acasă, că aveau deja copii şi soţii, totul pregătit: să ducă la moară să macine făină de pită, de mămăligă, la animale uruială, fân şi otavă pentru o perioadă mai lungă, că nu ştiau când se vor întoarce, peste câţi ani şi dacă se vor mai întoarce. Socru meu şi-a încărcat carul cu bucate: grâu, porumb, orz, ovăz şi ce o mai fi având şi a prins vacile la car şi a pornit încet la moară, de cu seară, că avea să stea la rând destul de mult, că mai erau care încărcate înaintea lui, dar nu a băgat de seamă că, sub car era căţeaua care îl petrecea mereu când pleca undeva. Dar i s-a părut că parcă mârâia ceva sub car, s-a uitat şi a văzut căţeaua, era acolo şi parcă îşi făcea un culcuş. A lăsat-o în pace şi şi-a văzut de treaba lui, ba a adormit în car pe saci, că numai dimineaţa îi venea rândul la măcinat. A doua zi a măcinat, a încărcat sacii cu făină în car şi s-a dus spre casă. Nu era aşa departe, cam vreo 4-5 km şi încet, încet cu carul plin a ajuns acasă. A descărcat carul cu sacii de făină şi i-a golit în lădoaiele din găbănaş, când o venit soacră-mea şi i-a dat o veste foarte tristă şi dureroasă.

- Cică, că aşa –i spunea la socru-meu, îl chema Vasile, dar îi zicea Cică, să ştii că a murit căţeaua şi o rămas căţeii singuri. Am găsit-o azi dimineaţă când am mers să dau de mâncare la porci, era întinsă în faţa cuştii ei şi căţeii, toţi şapte, o sugeau şi când am văzut că nu mârâie şi nu mişcă am pus mâna pe ea şi era rece, era moartă!

Atunci socru-meu a făcut legătura, căţeaua la petrecut până la moară şi acolo, sub car, unde şi-a făcut culcuş a dat naştere la cei şapte pui (căţeluşi) şi că toată noaptea i-a cărat 4-5 km până acasă, câte unul în gură până i-a cărat pe toţi, a căzut epuizată între căţeluşi şi ei s-au pus la sânii ei şi-au supt neştiind că mama lor nu mai era în viaţă, a căzut epuizată şi-a dat sfârşitul salvându-i pe ei. Soacra-mea i-a crescut pe toţi cu lapte. Dându-se în sat vestea despre ce s-a întâmplat, au venit şi au cerut câte un câţel şi ca să trăiască căţeii iau dat soacrei câte un pengheo (bani ungureşti) ca să le trăiască căţelul iar soacră-mea i-a ales pe cei care semănau cu mama lor, i-a crescut şi după câţiva ani soacră-mea s-a mutat cu copii la Reghin şi a dus şi căţeii cu ea, ...din păcate unul dintre ei nu a reuşit să ducă drumul până la capet, iar celălalt a rămas câinele de nădejde. Această poveste adevărată mi-a spus-o soacră-mea prin anii 1975-1976, dar atunci nu mă gândeam s-o pun pe hârtie şi s-o numesc „Sacrificiu de mamă” făcând o comparaţie între mamă de căţei care i-a apărat până în ultima clipă de viaţă şi unele mame de copii care nu ştiu cum să scape de ei şi să nu le pese ce se va întâmpla cu ei, lăsându-i în voia sorţii...

Sfârşit!

Daina

Maria MĂRGINEAN
Toplița / HR

Era demult, prin anii 1939 – 1940 când se făceau concentrări la greu pentru războiul de pe frontul din Rusia. Tineri de la 18 ani la bunici de 52 de ani, toţi erau carne de tun pe frontul Rusiei.

Tinerii care-şi lăsau mamele plângând, feciori de însurat care şi-au lasat iubitele sau care erau deja însuraţi ce şi-au unit destinele pe viaţă, soţii cu copii mici la ţâţă sau mai mărişori, bunici lăsându-şi nepoţii ducându-le dorul, pluguri rămase în brazdă, în voia Domnului, să aibă gijă de ele până când se vor întoarce dacă se vor mai întoarce vreodată. La mulţi, în loc să se mai întoarcă venea doar un capăt de hârtie cu numele pe ea că au rămas în Siberia pustie şi-ngheţată.

Şi la noi în sat ca în multe din satele din ţară se concentrau tineri de la 18 ani până la bunici de 52 de ani.

Printre cei concentraţi din sat era şi unul care se numea Daina „DAINA” nu ştiu, era numele lui sau era doar o poreclă. Nu ştiu, dar din câte mi-a povestit maică-mea era un tânăr foarte rău, batjocoritor, hoţ şi bătăuş.

Intra în curtea omului, prindea găina şi-n faţa lui, smulgea capul şi omul nu zicea nimic, că altfel îl mai şi bătea, lua mielul din ocol sau porcu`din coteţ şi alte rele multe, multe şi când s-a făcut concentrarea în sat, a fost o binecuvântare din partea lui Dumnezeu că l-a concentrat pe Daina şi a dat linişte satului, că a scăpat de un violator. Cum se întâmpla la fiecare concentrare, satul întreg conducea pe cei concentraţi, până în vârful dealului, cu ceteraşi şi acolo se încingea un joc, pentru mulţi fiind ultimul joc.

Acolo, în vârful dealului şi Daina se afla printre concentraţi şi atunci el a început să chiuie ceva batjocoritor adresat unei femei amărâte şi necăjite, văduvă şi cu copii... a chiuit cam asa:

„Neamţule unde mă duci,

La măranda între buci,

Neamţule unde mă tragi,

La măranda între craci...”

Femeia era în vale, la casa ei, că ea nu mai avea pe cine să conducă. Auzindu-l, l-a blestemat zicând cam aşa:

„ se dea Dumnezeu să –ţi vină numai numele pe un capet de hârtie...”

A trecut timpul, Daina a ajuns la un regiment, undeva într-o companie militară cu un grup de câţiva consăteni.

Într-o zi s-a stabilit ca un grup de 5-6 militari să meargă în cercetare, într-o anumit zonă, din împrejurimi şi între militarii trimişi se afla şi ticălosul de Daina, se afla între ei şi aşa mergând pe un vârf de deal, la un moment dat Daina zice colegilor de grup:

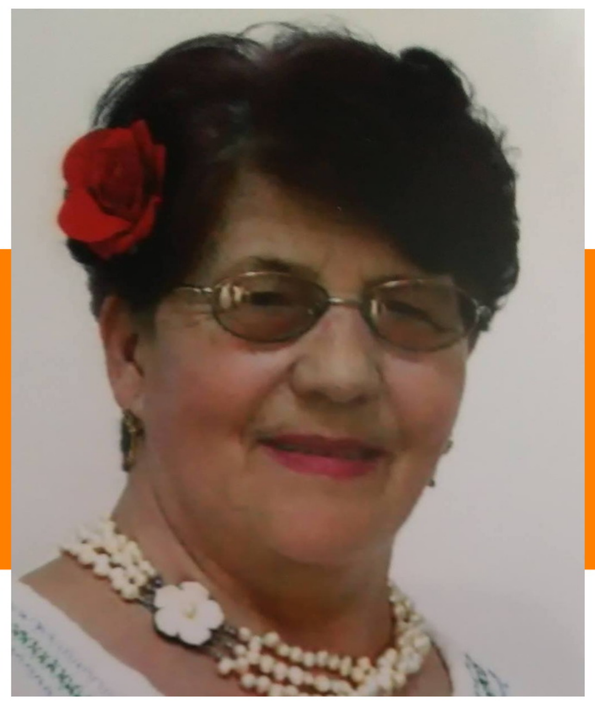
Măi!...voi vedeţi cloşca aia cu 4 (patru) pui?

Cloşca cu patru pui era o mamă necăjită cu un copil în braţe şi trei după ea, cine ştie unde voia să meargă amărâta.

Si atunci, nenorocitul de Daina şi-a luat mitraliera şi i-a secerat pe toţi, mama şi cei 4 copii au căzut toţi grămadă morţi.

Atunci colegii de grupă şi-au descărcat mitralierele în acel ticălos , că din spusele celor care s-au întors acasă n-ar mai fi rămas bucată întreagă de carne.

Şi la felul cum a fost blestemat de aceea femeie din sat i-a ajuns în sat numele nici măcar pe un capăt de hârtie, ci doar din spusele celor care s-au întors.



Maria Mărginean scrie cu sufletul pe hârtie, dăruind cititorilor poveşti dintr-o Românie rurală aflată la răscrucea vremurilor. Crescută cu amintirile unei lumi în care animalele făceau parte din familie, iar dragostea se măsura în gesturi simple şi loialitate, autoarea evocă, cu duioşie şi realism, memoria unor timpuri apuse. În proza sa, trecutul nu e doar o amintire, ci un mod de a înţelege rădăcinile, suferinţele şi demnitatea celor care au trăit în tăcere eroismul cotidian.

Psalmul 98:1

Geta LUPOIU
Toplița / HR

În visul meu, într-un ungher, aud de departe, un slab ecou al unei melodii neînțelese. O harpă divină, cu corzile-i fermecate lasă să zboare suave note ce exprimă stări sufletești coborâte din orizonturi divine. Mă-ntreb, oare al cui este cântecul, pentru cine răsună atât de frumos?

Încet, încet, se-apropie mai clar o linie melodică, pe care încep să o disting. E cântecul vieții mele.

O ce minunată oportunitate!

Stau neclintită, în fața iureșului de note muzicale desprinse cu atâta farmec , înțelese doar de mine. Uneori linia melodică urcă, (acele momente de împlinire sufletească), alteori coboară, (când sufletul meu era răpus, trist, cu aripile speranței frânte.)

Mă regăsesc pe poteci îngustate ce urcă sus spre munte, având în mână, o cutiuță bine ferecată într-un ungher al inimii. Poate curioșii nu înțeleg ce este în acea cutiuță de aur. Eu știu prea bine. Acolo am ascuns perlele primite în șirul anilor ce-au trecut. Șapte perle minunate, dăruite de Cel Atotputernic. (comorile mele, copii). Din când în când, deschid cutiuța și le privesc cu drag. Dragostea celui ce m-a învăluit încă din anii tinereții, la o vârstă fragedă, îmi inundă întreaga-mi ființă și mulțumirile se îndreaptă spre acel ce este Dragoste, Iubire deplină. Se cheamă DUMNEZEU.

Privind la perle, nu pot să nu observ unele detalii. Sunt bine șlefuite de cel ce le-a creat și le-a dat viață. Și chiar dacă unele au mai pierdut din strălucire, într-o zi vor fi toate la fel, pentru că cel ce le-a creat le va prelucra în sufletul meu. Ascult în continuare frumoasa melodie ce-și îndreaptă versurile cu slove de aur, pecetluite. Strunele fermecate ale harpei divine își îndreaptă spre sufletul meu sunete ce mă poarta iar și iar pe poteca ce urcă tot mai sus. O lumina puternică de undeva din abis, îmi străpunge privirile. E raza de soare, trimisă de acel ce și-a dat viața pt omenire. Atunci, speranța din mine își ridica din nou aripile zdrobite de vremi și valuri, renasc miraculos și mă înalță, mai sus spre El. Sufletul meu poposește o clipă minunată la pieptul Lui. Răsuflu ușurată în îmbrățișarea lui, aud o șoaptă în străfundul sufletului meu: EU sunt cu tine! Nu te voi părăsi cu nici un chip!

Mergi înainte, urcă mai sus.

Rugăciunile tale, sunt bine păstrate, lacrimile tale le-am adunat într-un burduf, le ascult zi de zi...toate la timpul lor! Crede și nu te îndoi.

Mă regăsesc. Continui să urc pe poteca, în iureșul notelor ce plutesc în jurul meu, conturând un imn al biruintei. Ce minunat să știi că nu ești singur, ești în brațul celui ce a strigat cândva pe o cruce: MI-E SETE!

Ascult cântarea sufletului meu. În liniștea ce a cuprins odăița, într-un colț mă văd atât de mică. Pridvorul inimii e inundat de visuri mărețe, speranțe ce nu mor nicicând, și resimt doruri împlinite. Într-o zi bucuria va fi deplină. Credința neclintită îmi va da aripi să zbor printre stele, dar cutiuța cu perle va fi în mâinile mele.

Câteva note, intonate de Harpa fermecată, apoi biruița se răsfrânge în abisul fericirii depline.

Acesta este cântecul vieții mele. Din când, în când la geamul sufletului meu, aud melodia minunată. E frumos și sublim să stai, să asculți cu placere și să urci tot mai sus pe muntele fericirii.

Mulțumesc, Doamne, că m-ai ridicat din țărână și mi-ai turnat în adâncul sufletului, nemurirea eternă. Înaintez spre ținta mult visată, dar cutiuța cu perle este tot cu mine.

În iureșul amintirilor, mă trezesc brusc, visul devine realitate. Privesc Harpa, și un scaun pregătit. Oare pentru cine?

E pentru mine rezervat când voi cânta cu harpa minunată cântarea știută doar de mine.

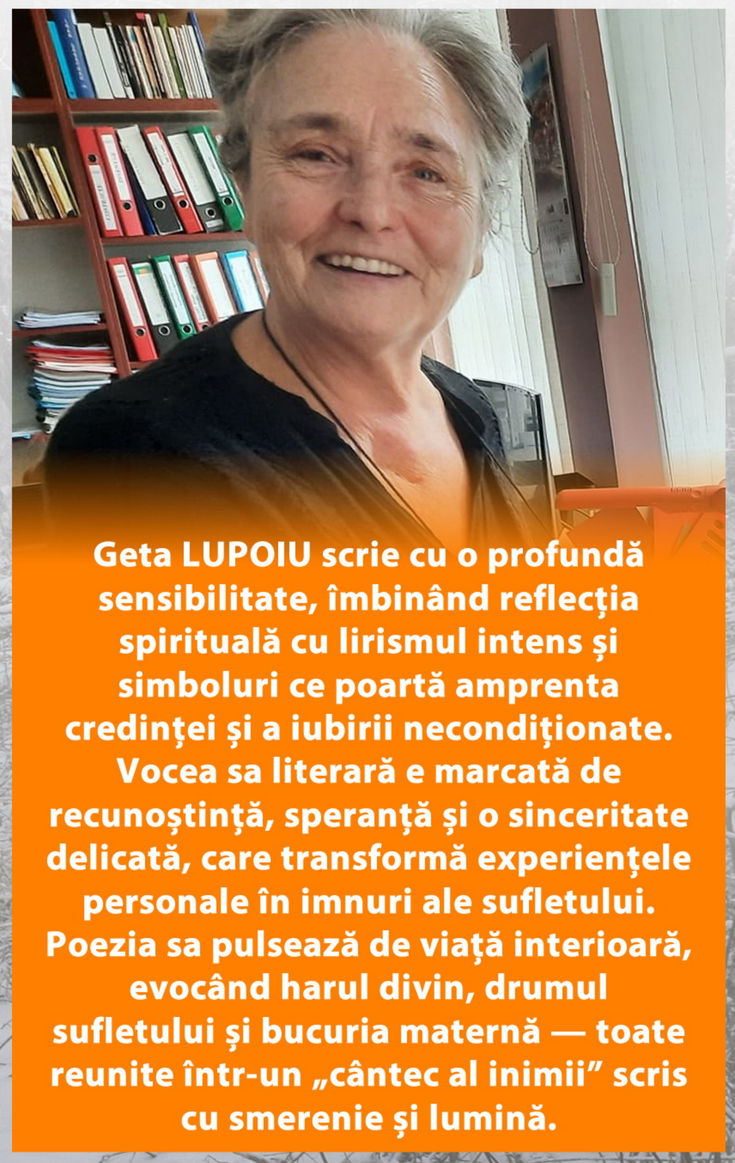
Harpa se depărtează undeva printre galaxii, dar revine iar și iar, până când voi ajunge la locul mult dorit. Sloganul NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU mă împresoară pe deplin.

CALĂTORI PRIN ANOTIMPURI

Geta LUPOIU
Toplița / HR

În viață, nu e numai primăvară și vară. Indiferent de voința noastră de pământeni, cursul vieții trece și prin toamne cu frunze ruginite ce se dezlipesc din ramuri, plutesc adiate de vânt, ca apoi să se prăbușească pe pământ. Vrem nu vrem, iarna ne bate la geamul vieții, cu viscol, ger și nori de plumb. Anii, trec repede. Ca un vis scurt, din care ne trezim prematur. Viața, în iureșul ei, ne înfășoară cu tăvălugul greu de înțeles uneori. Cu aripile speranțelor frânte, încercăm să ne ridicăm spre soare precum ciocârlia. Uneori reușim mai sus de norii care ne împresoară, să atingem o raza a soarelui ce încălzește sufletul, alteori ne prăbușim în țărână. Adânciți în suspine, parcă așteptăm pe cineva.
Cineva „drag", să întindă o mână iubitoare. Degeaba. E prea mult zid, întuneric răceală și nu reușește nimeni. Dar, prin aceasta pâclă a deznădejdii, cine altul, decât prietenul sincer care nu trădează niciodată, ne ia de mână ne ridică, ne unge rănile așa cum numai el știe și ne pune pe asin. Hanul e aproape, și totuși atât de departe. Nimic nu e prea greu pentru El. Nimic nu e imposibil. Gingășia lui este de-ajuns, ne înfășoară în șoapte line ce picură din rai, ca roua de dimineață. Ne revigorăm!
Gândul de a pune capul pe pieptul lui Isus și speranța că într-o zi vom fi cu El ne dă putere să ne ridicăm privirea sus. Dacă pășim agale, reușim. El a fost! Acel ce nu rupe trestia frântă, nici mucul ce mai fumegă nu-l stinge.
Bunătatea, fără unitate de măsură ne înfășoară mereu. Iar și iar. Dar deseori revine toamna. Anotimp minunat cu roade.... dar frunzele ruginii se așternd pe cărare.
Călcăm agale, sunt atât de frumoase, se contopesc în culorile toamnei, și noi iar le strivim, pentru că firea omeneasca e de nepătruns uneori.
Apoi, fulgii gingași se așternd pe ramurile copacului vieții noastre. Chiar dacă încet, încet iarna se face simțită, steluțele argintii se îngrămădesc pe sub năframă, ramurile se încovoaie dar nu se rup, pentru că cineva le sprijină. Se vor topii nămeții

și gingașii ghiocei, vestitori de vremuri bune invesmantați în alb, culoarea purității sufletești, vor răsări pe cărare.
Din nou același prieten bun, șopteste:
- Copile, te iubesc! Și nicidecum nu am să te las orfan.
- Poți să mai stai prăbușit?
- Nicidecum!
Ecoul de dincolo de zări răsună puternic, ne cheamă în freamătul lui, cu cele mai duioase cuvinte dulci. Un curcubeu ce ne spune în șoapte divine:
- Copil gingaș ești în brațul meu și nimic nu te va putea dărâma!!!
Chiar dacă nămeții cresc peste noapte, să mergem, să urcăm încet spre muntele fericirii, privind la Stânca ce de veacuri stă neclintită. De vom ajunge sus, la ținta mult dorită, vom respira ușurați, ascultând corul îngeresc ce ne vor învăța să cântam în cea mai minunata gamă, pe cea mai sensibilă coardă a chitarei sublime creată de cel Atotputernic. Speranța revederii cu eroii slavei...se va-mplini.
Apoi, vom cânta pe malul mării de cristal, vom șterge din cămările inimii, tot ce a fost durere, luptă, eșec și gusturi amare.
Abia atunci vom gusta duceața ce picură din fagurul minunat al dragostei divine.
Am poposit doar o clipă, pe cărarea scrisă de penița vieții, să ne amintim ca aici, suntem doar călători vremelnici.
Închei micul inventar oglindit în lumina ceaslovului sfânt, eseul de seară se încheie aici.
Vremurile sunt așa cum sunt, dar să nu ne panicăm. Să lăsăm să pătrundă pe fereastra casei PACEA, liniștea și speranța de mai bine.
Doamne, avem mare nevoie de tine!



Geta LUPOIU scrie cu o profundă sensibilitate, îmbinând reflecția spirituală cu lirismul intens și simboluri ce poartă amprenta credinței și a iubirii necondiționate. Vocea sa literară e marcată de recunoștință, speranță și o sinceritate delicată, care transformă experiențele personale în imnuri ale sufletului. Poezia sa pulsează de viață interioară, evocând harul divin, drumul sufletului și bucuria maternă — toate reunite într-un „cântec al inimii” scris cu smerenie și lumină.

Șase microficțiuni

Viorica LAZĂR
Toplița / HR

Într-o zi, toți au tăcut

Miami, Maldive, sau poate Mamaia? Te temi? Întreb, în timp ce scotocesc printre buzunarele unui portofel vechi. Of. Numai pe ascuns se distribuie info despre vacanțe. Ne-am tot făcut datoria cât s-a putut. Ce, chiar nu găsești? Nici măcar pe tick tock? Oare să se dea pe sub mână, se dau linkuri pe ascuns? Cică Guvernanța Binelui a interzis shopping turistic? Hai să nu ne mâhnim pe noi înșine, zic. Hai tot la balta aia minerală din Borsec. Nici Pina n-ai băut? Hai să lăsăm după alegeri. Poate dau ăialalți despăgubiri.

Grăbește-te încet

Taci, nu întreba. Cam astea erau acele cuvintele magice în familia mea. Creierul mi se zbătea și acasă, și la școală. Eram ca tot timpul într-o fugă. Doamne, câte voiam să mai aflu. Și tot într-o criză se zbătea lumea, și tot într-o fugă. Ziua nunții m-a făcut să aud altfel cuvintele mamei: timpu-i scurt, mă copii. Cum? Cât mai e? Eu am plecat. Mă mărit! Am inventat tot felul de evenimente. Nu a venit încă noaptea pe care o așteptam. Să ne blocăm? Atât sau cât? Vine omul negru, sau cine vine?

Un rege, o regină

De sărac, a mâncat pâine uscată. Taică-so îl voia om mare. Trebuia să facă lucruri mari. Zi de zi s-a căznit să atingă standardele. Ciudat, taică-so era tot mai întristat. Nu știa că ceea ce i se zicea nu era ceea ce i se arăta. De mult chin, a plecat. Purtătorii l-au făcut mai civilizat. Putea să-și pună o dorință. Rege într-un palat, să vadă și cei din sat. Breasla presei l-a îmbrățișat, scria bine. Într-o zi l-au pus să facă interviuri la rubrica de sport. A sunat la cei mai mari renumiți. Nimeni nu l-a primit.

Prioritate

Asta ar fi viața, dacă nu ar intra câte unul și ar pune pe pauză, ba pe stop. Dacă nu te-ai ridica din fotoliu când nu ai merge nicăieri, și nu ar mai veni nimeni la tine, când ai pus tu însuți pe pauză. Dar creierul ăsta oricum lucrează. Mergi să te pișii și ai și acolo de luat câteva decizii. Mă grăbesc să nu șterg vasul, ca și cum celălalt ar avea tot timpul din lume să facă asta. Timpul meu a ajuns așa de scurt, încât nu mă mai uit în oglindă când trec pe hol, că sunt convins că sunt așa cum sunt.

Joc de glezne

Doamna profesoară intră în clasă. Deschideți cartea la pagina. Citiți povestea. Să vedem, unde s-a dus capra? Da, și ce le-a zis iezilor? Și? Au ascultat? Da, și ce s-a întâmplat, cum a reușit să pătrundă lupul în casă? Așa. Și ca temă atunci vă rog să scrieți un eseu despre ascultare. Găsiți argumente în filozofiile de pe net. Gen, ce-a mai zis Kant sau Coelho. Să le trimiteți și corectez după regulament, în două săptămâni, cu toate celelalte pe care le aveți pentru simulare. Serios. Într-o lună jumate aveți bacu'.

M-am simțit alt om

Cultiv sentimentul religios de ceva vreme. În spatele casei mele am câțiva butași care cresc ca la carte. Cel mai ciudat lucru este că nu trebuie să fac nimic. Toți din jurul meu vin și-i îngrijesc cu răspundere. Doar în zilele de sărbătoare mă tem că nu vine nimeni. Nu m-aș băga că mi se pare că i-aș îneca. Tot moarte ar fi. Dar iată că la Bobotează a venit popa și a stropit grădina. L-am lăsat să-și facă treaba dar nu înainte să-l întreb dacă pot să mă schimb. Tu știi cel mai bine, a zis. Asta am vrut să aud.

Viorica Lazăr scrie cu luciditate și finețe despre fragilitatea vieții cotidiene, alternând tonul ludic cu cel reflexiv. În microficțiunile ei, detaliul banal capătă greutate simbolică, iar umorul amar se împletește subtil cu o melancolie tăcută. Autoarea propune o privire vie asupra lumii contemporane, în care absurdul se insinuează firesc în fiecare gest, întrebare sau ezitare.



Adrian OILĂ
Newcastle / UK

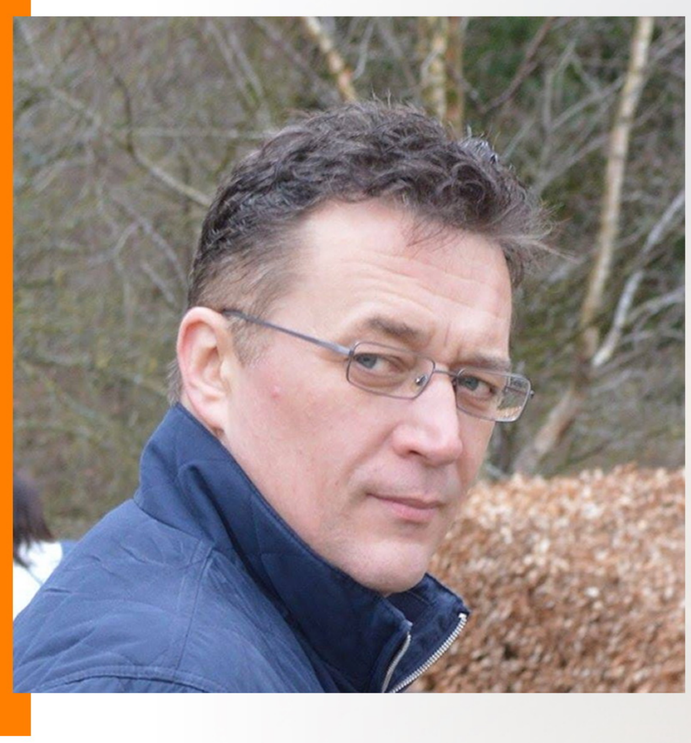
Amărăciune

Anii se duc tot așteptând
Să ne găsească fericirea
Cu cât ne amăgim cântând
Cu-atât se-apropie pieirea.
Spre depărtări tot năzuim
Mai sus ridicăm steagul
În ape tulburi iar plutim
De netrecut ne pare pragul.
Ne roade-un vierme- ideal
S-ajungem singuri sus la cer
Dar nu putem sui un deal
Și-atunci vedem că visurile pier.
Tot mai grăbit ne este pasul
Se pierde mintea-n aporii
Iar când o să ne bată ceasul
Ce-i fericirea, nu vom ști.

Adrian Oilă scrie din rădăcină, cu un simț al apartenenței adânc înfipt în pământul satului și în memoria colectivă a locurilor. Poezia sa oscilează între reveria copilăriei rurale și gravitatea reflecției spirituale, surprinzând o lume în care tradiția, credința și trecerea timpului se împletesc firesc. Fie că evocă amintiri dintr-un sat arhaic plin de mistere și umor local, fie că se roagă cu umilință pentru lumină și curaj, vocea sa poetică rămâne sinceră, profund umană și marcată de o subtilă amărăciune existențială. Scrisul său e o rugă și o mărturisire în același timp — despre speranțe, rătăciri și întoarcerea mereu spre sine.

Rugă

Mă întorc cu fața către altar
În zori la prânz și seara iar
Cu rugăciune pentru trup și minte
Să aflu ispitele ce-mi ies înainte.
Mă rog cu palmele lipite strâns,
Mă rog cu ochii înecați de plâns
Doamne, Îți cer doar o rază, puțină
Din a ta infinită lumină.
Și Îti mai cer Tată Sfinte să-mi dai
O zi ori un ceas de viață în rai
Pogoară atunci linis,tit peste mine
Pacea sălășluită veșnic în tine.
Cât voi mai fi însufletită tărână
Ajută-mă Tată, întinde-mi o mână
Iar când zilele-mi se vor isprăvi
Întoarce-mă iarăși printre cei vii.
Știu, sufletul este înainte de toate
Dar rogu-Te dă trupului meu sănătate.
Doamne, înfricoșat de stingere sînt
Dă-mi curaj, mă tem de pământ.



Axis Mundi

Copilăria aici este de neuitat
Vara, la Vale sau Moros, te duci la scăldat
Iarna, sau toamna daca apele îngheață
Duci lupte grele de hochei pe gheață.
În verile calde, spre seară
Tinerii se adună cu toții afară
Pe băncuțele din lemn de la porți
Cioplite de bunicii lor, acum mortți.
Strămunii se hodinesc la poalele lucilor
Printre flori, sub umbrele crucilor
Care la asfințit se alungesc înspre cer
Și acoperă satul cu dor și mister.
Rareori se spun lucruri peste măsură
La cârciumă, ce vrei, se mai înjură
"În vinerea mare dacă nu bei
La vară te va mușca un șarpe", zic ei.
Cerbii boncăluiesc undeva prin pădure
Unde orice făptură găsește alune si mure
Însă, recent ursii prin sat mai coboară
Nu te speria dar noaptea să nu ieși afară!
Dacă totuși în întuneric mergi pe cărare
Si nu poți deslusi om de-arătare
Când mișcă ceva sub un pom
Intreabă-l și îți va spune "sunt om bade, om".
Sunt multe frumusețI, depinde ce vrei,
La Boizas poți aduna ghiocei,
Cu apă minerală îți poți potoli setea,
Lalele pestrițe pot și admira la Senetea.
Dinspre Făgețel norii hălăduiesc către sat
Dar eu altfel știam, oare-am uitat?
Ploaia nu venea de la Chileni?
N-am fost de mult timp la Voșlobeni.

Geta LUPOIU
Toplița / HR

E VIU

Era întâia zi, o nouă săptămână
Iar cerul era trist și-nfricoșat
Și norii lăcrimau și blânda lună,
Căci cel iubit, era în lumi făr de păcat.

În zori, Maria și femei îndurerate
Aleargă pe poteci, în grabă mare
Iar dragostea ce leagă, nu desparte
Le-ndrumă pașii repezi, pe cărare.

Ajunse la mormânt...minune mare
E piatra într-o parte, fașiile-s pe jos
Mirate și speriate, se-treabă fiecare
Ce s-a-întâmplat cu el? Unde-i HRISTOS?

Și parcă șoapte picurau din cer,
Străbate-ntreg pământul un zapis
Ca într-un zbor de fluturi care pier,
Se 'nalță doruri, spre țara de abis.

E dorul după DOMNUL...unde l-au ascuns?
Se-ntreabă Simon Petru, și altul ucenic
Ce-și amintea, de vremuri din apus,
Cum îl ținea la piept ca pe-un copil.

Sleiți de alergare, în a lor ființă
Ajunși lângă mormânt, privesc în jos
Ooo, nu mai este trupul! Și plin de suferință
Zăresc într-un ungher ștergarul lui Hristos.

Ei, au uitat, le spuse mai 'nainte
Ce fosta scris cu mii de ani...nu pricepură
Căci el o să invie, după a lui cuvinte
Dar nu au înțeles cuvântul din scriptură.

Răpuși de jale, durerea îi cuprinde
S-au întors acasă, la frații lor, a spune
Maria sta afară și c-un oftat fierbinte
Plângea lângă mormânt, deodată: O minune!

Din lumi necunoscute doi îngeri se arată
Învești mântați în alb, ce-i spun:
De ce suspini? Plâng după-al meu tată
L-au dus, și nu știu unde...Și jalea o răpuse.

Dar când întoarce fața, ISUS i se arată
Femeie!, zise el, de ce n-ai mângâiere?
Mi l-au luat pe DOMNUL, și-s tare tulburată
Crezând că-i grădinarul, îi zise cu durere.

Iar Domnul, blând rostise: Maria!
Rămân cu-atâta bucurie, O, Domul meu!
Nu mă ține! Ci du-te! Împarte bucuria,
Că eu sunt viu și plec la DUMNEZEU!

MARIA!!! strigă Domnul și azi în adunare
Răspunzi cu-acea voință ce o aveai întâi?
Îl lași să te conducă ? În lumea asta mare?
Sau, vrei să pleci departe, EL spune: o, rămâi!

Dar nu uita ștergarul, acolo în ungher
Și poartă-l tot mereu, slujește cu tărie
Căci el dă lumi-ntregi speranțe ce nu pier
HRISTOS A ÎNVIAT! Mărit în veci să fie!!!

Și an de an, se spune: HRISTOS A ÎNVIAT!
Îndură-te stăpâne, trezește omenirea!
Dar oare, câte inimi o cred cu-adevărat?
Noi spunem cu tărie E VIU și ne-a salvat!

Alina PADURARIU
Lugoj / TM

Regăsire

Simt că plutesc pe-a bolții nori pufoși,
Că pot zbura spre lumi abia descoperite,
Că mă visezi cum sunt, când dormi,
Adică simplă, veselă, cu multe vise împlinite.

Când ne-am văzut deunăzi, la prima oră-a dimineții,
În prima clipă am știut că e iubire,
Acel sărut dorit și așteptat, plin de uimire
Care m-a smuls din realitatea vieții.

Pașii ne-au duspe-ale orașului cărări puțin umblate
Unde se nasc povești intense între un el și-o ea,
Ținându-ne de mână și povestind nimicuri aromate,
Îmi spuneai printre rânduri că eu sunt cea mai cea.

Tu n-auzeai când sufletu-mi râdea
Din cauza picăturilor de ploaie zgomotoase,
Dar felu-n care chicoteam te surprindea
Și-atunci știai cu siguranță ce se întâmplase.

Mama

Pe cărăruia ce duce spre lăcașul de închinăciune,
Mergi gârbovită, având gândurile pline de iubire,
Purtând năframa învechită cu înțelepciune
În sumna neagră și-ale tale plete sure.

Vecinii care te cunosc de-o viață, știu
Căci drumu-acela dup-o zi de trudă,
E-o binecuvântare și deloc un sacrilegiu
Și fiecare pas făcut e o ofrandă pură.

Mica bisericuță îți trezește amintiri mângâietoare
Ce-aduc un mic surâs privirii tale
Atunci când te-mbrăcai în strai de sărbătoare
Și ne-nsoțeai la zilepline de candoare.

Viața pentru tine a fost un dar divin
Cu tata, cu Maria și cu mine-alături,
Eram echipa care luptă contra oricărui venin,
Venit din ale universalui tumulturi.

Privirea fermă, dar blândă, ce ne-o aruncai pieziș,
Atunci când făceam lucrurile-n șagă,
Și când scăpam pe lângă fusta ta în zmeuriș,
Ne amintea și dovedea cât ni-ești de dragă.

Acum rămasa-l tu și ghemotoc,
Care cu lătrătura lui specific shaolină,
Ține departe orice om escroc
Și-ți ține de urât în serile cu lună plină.

Tata s-a întrupat în înger păzitor,
Maria, la oraș e curator de suflete rănite,
Eu cu-ale mele slove devin un scriitor,
Iar tu ești și vei fi stăpâna inimilor noastre înflorite.

Nea Valeriu

Nea Valeriu
Are-o căciulă trasă peste frunte
Și o mustață fistichie.
Pare că vrea ca lumea să-nfrunte,
Într-o cămașă, lungă, liliachie.
Merge cu mâinile în buzunarul pantalonilor bufanți,
Fără să-i pese ce e-n jurul lui,
Cântând un cântec despre elefanți
Și despre ochii vrăjitorului.

Oare ce viață-o fi având?
Cum se trezește dimineața?

În ochii lui albaștri, visători,
Se vede-a înțelepciunii bunătate,
Și chiar dacă scrurează sfidători
Simt că cunoaște a creației însemnătate.

M-apropii eu, cea pentru care viața
Cu-ale ei valuri și culori pastel,
E ca un dans prin care-n fiecare dimineață
Mă-ndrept spre ringul unui grand castel.
Unde te duce-acest tramvai?
Îl întreb eu să văd ce-mi zice.
Te duce într-un colț de rai.
E un răspuns pe care nu aștept să mi-l explice.

M-am așezat lângă fereastră,
Să pot visa la ce va fi
Și nu am fost surprinsă, ci din contră,
Atunci când el mă-ntreabă: "Poți să știi?"
Eu am răspuns că nu-mi doresc să știu.
Că vreau să pot trăi aievea.
Să mă încânte tot ce-i viu
Și să nu îmi pierd pasiunea.
Când l-am privit apoi, cum se-așeza,
Pe scaun, cămașa aranjându-și,
Voiam să îl întreb și eu "Care e viața ta?"
Dar el, citind dorința-n ochii mei,
A început să-mi povestească, amintindu-și:
Am 3 copii și 5 nepoți.
Sunt toți plecați prin lume.
Iar eu sunt fericit pentru că toți,
Au învățat să lase urme.
Dar tu? Tu cine ești?
Am insistat.
Eu? Eu sunt doar Eu. Valeriu.
Și niciodată nu am renunțat,
Atunci când marea o-nfruntam de timpuriu,
Să mă înfrupt din infinitu'-inesperat.
Și-apoi când prin păduri luxuriante mă pierdeam,
Nu era frică ce simțeam, ci-un sentiment că nu aș mai pleca,
Din acea lume ce mă fascina.
Am privit viața ca pe-un mare dar
Și-acum sunt fericit a mă înstrăina,
De acele locuri care nu mă-mbie
Să fiu chiar eu, acel Valeriu, cu cămașa liliachie.

Valeriu, de azi să mă știi.
Eu sunt Nadina, cea-n bătaia puștii.

Angela PRECUP

Meștera / MS

...

Flori și zăpadă,
Alb și roz,
Ninge difuz,
Peste lumea de tină,
Fără văz și auz,
Mă prefac că
Nu știu, nu sunt
Candelă cu lumină.

...

... tot mai sărac,
cu cît mai departe,
spre orizonturi,
pleci,
mai dezbrăcat de sensuri,
sunt,
fir deșirat pe poteci de piatră,
unde nu mă știe,
lumea tulburată.

De cîte ori,
La margine de prăpastie
Inima grie,
Singură,
Așteptare,
Rostogolită_n lacrimi amare,
Introvertită,
Smulsă din lanul cu soare.

...

Cum se șterge,
Ochiul tău în depărtare,
Zile lungi,
Nopți lampioane,
Prea aproape,
Între lacrimi,
Printre șoapte,
Zâmbetul încă se zbate
Într-o tristețe de moarte.

Rîul și-a făcut poteci
Pe obrazul,
Nemângâierii.

Râuri de așteptări,
Pietre de oameni...



Angela PRECUP explorează cu delicatețe fragilitatea emoției, desenând în versuri discrete umbrele tăcerii, ale dorului și ale ruperii de sine. Poezia ei e o căutare tăcută, o candelă aprinsă în zăpadă, în care așteptarea, tristețea și speranța se împletesc cu o tandrețe dureroasă.

Ana Maria ZAIȚ MERA

Toplița / HR

...

Și plânsul poate fi o rugăciune,
Atunci când totul pare de prisos,
Când sufletul ți-e dor și-amărăciune,
Când toate par că stau cu susu-n jos

Și plânsul poate fi o poezie,
Atunci când totul pare că-i pierdut,
Când însetat ești după apă vie,
Când milă ți-e de cei ce te-au vândut

Și plânsul poate fi o dimineață,
Atunci când totul pare că-i apus,
Și plânsul poate fi o nouă viață,
Un așternut pe crucea lui Iisus

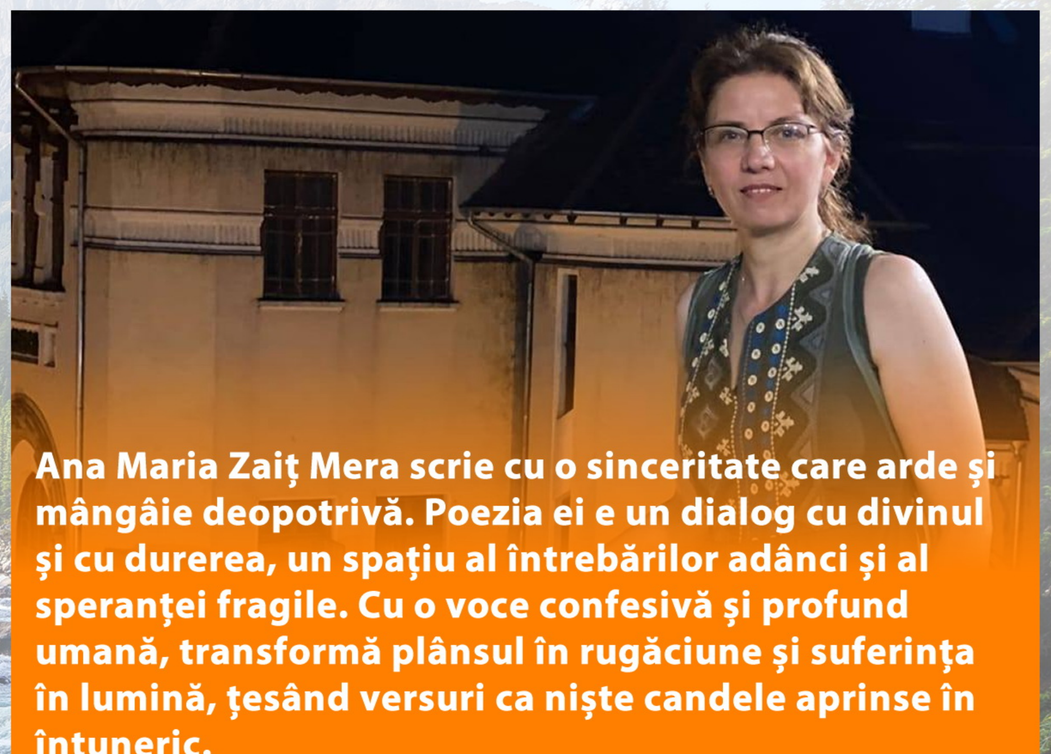
...

De-atâta ignoranță, pizmă, ură,
De-atâta gri și lipsă de iubire,
De-atâta greu, de-atâta umblătură
Se mută oameni dragi în cimitire

Și parcă nu e timp să ne-ascultăm,
Ne cufundăm în propria durere,
Nu-i timp să mai iubim sau să iertăm
Ne stingem în singurătate și-n tăcere

Căci zac în noi, latente lumânări
Care-și așteaptă calea-n veșnicie
Iar zilele ni-s simple amânări
Spre ceea ce s-a scris cândva să fie...

De-atâta ignoranță, pizmă, ură,
De-atâta gri și lipsă de iubire,
De-atâta greu, de-atâta umblătură
Prea multe candele veghează-n cimitire...



Ana Maria Zaiț Mera scrie cu o sinceritate care arde și mângâie deopotrivă. Poezia ei e un dialog cu divinul și cu durerea, un spațiu al întrebărilor adânci și al speranței fragile. Cu o voce confesivă și profund umană, transformă plânsul în rugăciune și suferința în lumină, țesând versuri ca niște candele aprinse în întuneric.

Anca SFÂRIAC

Târgu Mureș / MS

IUBEȘTE-MĂ STRÂMB

Te-ai auzit?
Știi acum ce ți-ai răspuns în oglindă,
atunci când ai ales să rămâi în tăcere?
Vorbește-mi fără să te minți.
Fii bărbatul care nu știe tot.
Aprinde focul în cabană
pentru mai mult de două nopți
și un mic dejun cu stele.
O să-l îngrijesc
când ești la vânătoare de cuvinte mari
ce sălășluiesc în peșteri întunecate.
O să te privesc venind, cu ochii limpezi.
Iubește-mă strâmb,
și în zile de luni,
și în zile de vineri.
E singura iubire pe care o simt.
Și când toate focurile din sălașuri se vor stinge,
să îmi amintesc de unul
care m-a învelit cald și sigur.
Cum să jelesc un foc
inexistent, care n-a ars,
și doar pentru că ar fi putut să fie aprins?

DECANTAREA FRICILOR

M-a întrebat ieri dacă m-am gândit la costuri.
Vorbea de cele lumești.
Nu de coșmaruri, temeri, frici
care stau închise în coșul mare din nuiele.
Nu câștigi, fără să pierzi.
Singurătatea e pierdere și câștig,
pentru că te alegi pe tine iar și iar.
Deschizi coșul și mai arunci câte ceva în el.
Să se așeze, să se decanteze.
Sita vieții se cerne.
Singurătatea e o iluzie, spun toți.
Nu e.
Când e în tine și o simți în viscere,
știi că nu e.
Sunt toți sfinții și dumnezeii alături de tine,
dar prin venele tale, doar ale tale,
o simți cum curge.
Își caută culcuș,
departe de zgomotele stridente.
O adăpostești
Și primești înapoi
o bucățică ce se rătăcise
prin coșul mare din nuiele.

DIN VREMEA MACILOR

În zbaterea lor s-a auzit fâlfâit de aripi.
A acoperit-o, să nu vadă,
să rămână în încăpere doar ei.
Îngerul a plecat, alungat de dorința ei atroce de a-l vedea.
Au rămas doar urmele pe spatele lui,
luptele gravate -
aripi, săgeți și suliți.
Fragilele petale roșii din suflet
se leagănă pe cântecul gemetelor.

TERAPIE

Și conflictul? Unde e conflictul,
din tot acest roman?
L-am întrebat.

E după ce trece noaptea.

A doua zi,
navigația ne scoate aiurea.
Nu pe acolo.
Ți-am zis aseară?
Conflictul e după.
A reușit să iasă din adâncuri.
Era ascuns în spatele unei căsnicii,
a unui alt proiect la muncă,
a femeilor care nu mai vorbesc cu tine.

OCHIUL FURTUNII

Cuvintele încep a pluti între noi,
apoi zboară ușor și, dintr-un vânt ițit de nicăieri,
pornesc într-o goană teribilă.

Furtuni, vârtejuri din care nu mai distingi nicio formă,
pentru că nu mai e nimic de înțeles acolo,
în Babilon.

Ne privim în ochi
și, brusc, ochii vorbesc.

Ce folos cuvintele,
când ochii au înțeles neînțelesul?

PROVOCARE

Când doi oameni se întâlnesc cu adevărat
ar trebui să locuiască o vreme unul în celălalt
sau să își închirieze spațiul unul celuilalt.
A curge prin vene,
A-l întoarce pe celălalt pe dos
A băga mâna prin suflet și a-l sufleca.
A face toate astea păstrându-te
în solitudine și necontopit,
atins doar de frumusețea și lumina celuilalt.
Iată tremurul.



Anca SFÂRIAC scrie cu o sinceritate frustă, dar delicată, despre rănile care nu se văd și iubiri care ard strâmb, dar profund. Poemele ei sunt incursiuni în singurătate, dor, și adevăruri nerostite, pendulând între fragilitate și forță, între tandrețe și luciditate. Cu o voce poetică recognoscibilă, care nu se teme de goluri, ezitări sau contradicții, ea decantează fricile cotidiene în imagini vii și simboluri personale, adesea cu accente confesive, aproape terapeutice. În scrisul ei, conflictul se insinuează subtil, în tăceri și gesturi, iar iubirea se cere simțită, nu înțeleasă.

Iulia DAVIDE
București

Rugă

Trimite Doamne, pace peste noi,
Îndură-te de astă lume!
E atâta vrajbă-n lume și nevoi
Ajută, Doamne, lumea să se-mbune.

Aruncă, Doamne, peste toată zarea,
Iubire peste-al tău tărâm,
Învață-i tu pe toți iertarea,
Să nu mai fie vrajbă pe Pământ.

Și luminează, Doamne, pe cel pătimaș,
Așa cum scrie în Scriptură,
Iertarea este leac pentru vrăjmaș,
Iubirea este leacul pentru ură.

Trimite, Doamne, îngerii în cete,
Să ne păzească-n faptă și în gând,
Când mai greșim să ne îndrepte
Pașii cu duhul blând și bun .

Trimis-am, Doamne, sfinții să mă poarte
În rugi aprinse către Tine,
Și pune-i piedici, Doamne, Tu, la moarte
De-o vezi că se apropie de mine.

Și-ascultă, Doamne, ruga ce-o trimit
Ce-o scriu în noapte într-un vers timid,
Și iartă-ne pe toți c-avem păcate
Și binecuvântează-ne pe toți cu sănătate.

Trimite, Doamne, îngerii în lume,
Să ne învețe arta de-a iubi,
Și taina nopții și taina din iubire
Ce-o scriu poeții des prin poezii!

Eram frumoși, nebuni...

Mai știi tu dulcea noastră înamorare
Ce boală grea avea să-mi fie,
N-avem nici eu, nici tu asigurare
Și nu aveam vreun fel de garanție.

Mai știi..se-namorase poezia
Ce vară colorată și zurlie,
Am fost găsiți în sânge cu mult dor
La diagnostic: eram trecuți la nebunie.

Mai știi, am fost la doctor
Eram și de iubire suspectați,
Eram la față verde, mov
Ne-a spus direct, sunteți amanți.

Aveam și febră și mult dor
Din dragoste eram și aiuriți,
Trei doctori ne-au și zis pe loc
Voi sunteți doi frumoși îndrăgostiți.

Eram nebuna ce-ți plăcea
Să mă privești în ochi direct,
Indragostiti, bolnavi ..lulea
Totul părea așa perfect.

Eram nebuni, frumoși,
Captivi și străvezii la minte,
Eu diavolul frumos
Tu dracul cel cuminte.

Ce vară fericită și aiurea
Ce mai iubire galopantă,
Erai nebunul ce-mi iubea privirea
Și poezia îți era amantă.

Dragostea, străvechi destin

Dragostea verde și mov
Ce extaz și dulce vis,
Te arde precum un foc
Când vine pe interzis.

Dragostea, ce frenezie..
Câtă patimă și vers,
Se transforma-n agonie
Când vine pe contrasens.

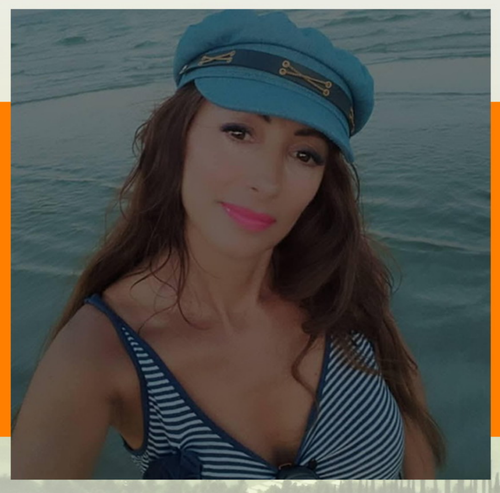
Boală fără diagnostic,
Cu un gust dulce pelin
Ce te bagă-n sanatoriu,
Dragostea, străvechi destin.

Dragostea, dulce ispită
Ce n-are nici-un habar,
Drogul dulce din iubită
Te trimite în spital.

Cât ai fi de arogant,
Dragostea te perpelește,
Atunci când te dai deștept
Dragostea te și prostește.

Dragostea, la ceas târziu
Te ferice și te lasă,
Te face sa pari candriu
Daca i-ai picat in plasă.

Dragostea,ce nebunie..
E un drog ce ni s-a dat,
Injectat cu poezie
Dragostea, nu e păcat...



Iulia DAVIDE pendulează între rugă și iubire, între taina divină și freamătul lumesc. Scriitura sa poartă amprenta unei voci autentice, care îmbină lirismul duhovnicesc cu umorul tandru al iubirii trăite până la febră. Poeziile sale sunt confesiuni cu sufletul, care sunt când ridicate spre cer, când pierdute în privirea celuilalt. Iubește cuvintele pline de patos și câte vindecă deopotrivă. Dragostea fiind o boală frumoasă iar rugăciunea, un leac mereu pentru Om.

Pe scurt despre Lucian Blaga:

- Data nașterii: 9 mai 1895, Lancrăm (Sebeș, Alba)
- Data morții: 6 mai 1961, Cluj-Napoca
- Stil literar: Modernist, cu accente expresioniste, simboliste și filosofice.
- Teme centrale: Misterul, cunoașterea, transcendența, mitologia românească, cosmosul, moartea, tăcerea, destinul.

Lucrări reprezentative:

Poezie:
1. „Poemele luminii" (1919) – debutul său poetic; temele sunt lumina, viața, misterul.
2. „Pașii profetului", „În marea trecere" – poeme meditative, adesea cosmice, în care se simte o filosofie a transcendenței și a cunoașterii oprite.
3. „Corăbii cu cenusă" – un volum în care se simte accentul tragic și o anumită melancolie metafizică.

Filosofie:
1. „Trilogia cunoașterii" – propune ideea unei „cunoașteri luciferice" vs. „cunoaștere paradisiacă", marcând diferența dintre știință și intuiția poetică a misterului.
2. „Trilogia culturii" – include ideea de „matrice stilistică", specifică fiecărui popor, exprimând viziunea originală a lui Blaga despre cultură ca expresie a inconștientului colectiv.
3. „Trilogia valorilor" – dezvoltă viziunea sa despre relația dintre cultură, valori și spiritualitate.

Teatru:
- „Zamolxe", „Avram Iancu", „Tulburarea apelor" – piese cu miză mitologică și istorică, deseori impregnate de simbolism și meditații filosofice.

Stil și influență:
Lucian Blaga îmbină:
- **elemente filosofice și poetice** într-un mod unic,
- o viziune **cosmică și mitică** asupra lumii,
- o preocupare profundă pentru **identitatea culturală românească**, dar și pentru universalitate.

Este influențat în formarea gândirii sale filosofice de către filosofia teoretică a lui Kant, istorismul lui Dilthey, intuiţionismul lui Bergson, morfologia germană a culturii (Simmel, Frobenius, Spengler) şi filosofia formelor simbolice a lui Cassirer. Reușește însă să își creeze un stil propriu, centrat pe ideea **misterului ca fundal ontologic** al existenței. A fost marginalizat în perioada comunistă din cauza orientării sale idealiste și a poziției diplomatice din perioada interbelică.

Lucian BLAGA

Ghimpii

Eram copil. Mi-aduc aminte, culegeam
odată trandafiri sălbatici.
Aveau atâţia ghimpi,
dar n-am vrut să-i rup.
credeam că-s muguri-
şi-au să înflorească.

Te-am întâlnit apoi pe tine.
O, câţi ghimpi, câţi ghimpi aveai!
dar n-am voit să te despoi –
credeam c-o să-nflorească.

Azi toate astea-mi trec
pe dinainte şi zâmbesc.
Zâmbesc şi hoinăresc prin văi
Zburdalnic în bătaia vântului.
Eram copil.

Frumusețea

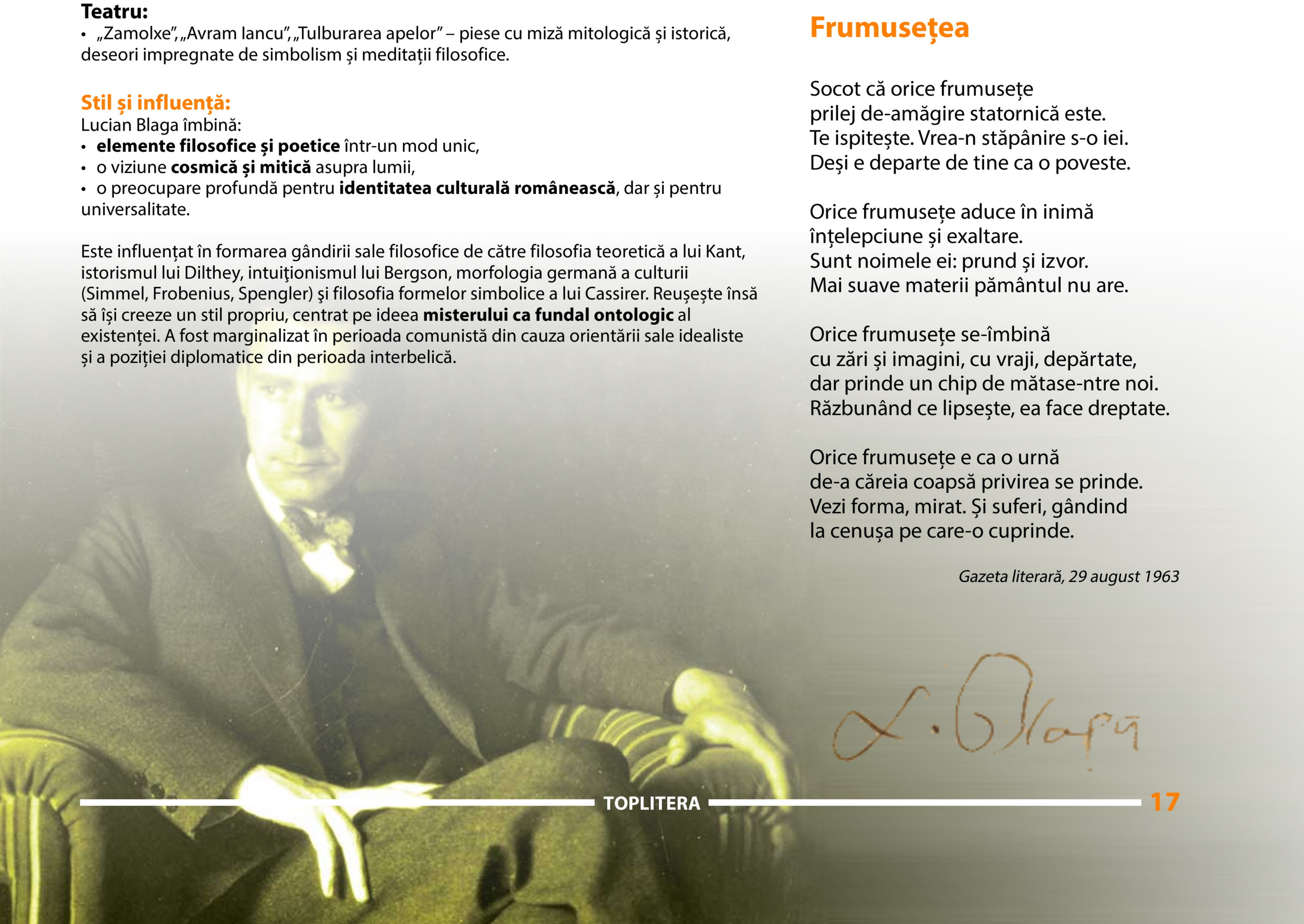
Socot că orice frumusețe
prilej de-amăgire statornică este.
Te ispitește. Vrea-n stăpânire s-o iei.
Deși e departe de tine ca o poveste.

Orice frumusețe aduce în inimă
înțelepciune și exaltare.
Sunt noimele ei: prund și izvor.
Mai suave materii pământul nu are.

Orice frumusețe se-îmbină
cu zări și imagini, cu vraji, depărtate,
dar prinde un chip de mătase-ntre noi.
Răzbunând ce lipsește, ea face dreptate.

Orice frumusețe e ca o urnă
de-a căreia coapsă privirea se prinde.
Vezi forma, mirat. Și suferi, gândind
la cenușa pe care-o cuprinde.

Gazeta literară, 29 august 1963



Ilinca Maria MERA
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Clasa a VI-a, Profesor: **Anca-Maria** LEONTE

A magic future

Kindness flows like rivers of trust,
In this world a lot of amazing people surround us,
Nobody deserves to be left out
Discrimination isn't the right path.

Peaceful mind, peaceful soul,
Empathy connects hearts across the world,
A bit of love can fix the planet,
Charmed hearts filled with kindness would feel like a warm blanket,
Ending division, embracing peace is the way to happy adults and kids.

Green trees, green fields,
Red poppies, red roses,
Enchanted life, enchanted nature,
Everybody should take care of the planet as a pleasure,
Now let's build a better future and take care of this green treasure!

Be an example for others, do not be mean, be green

Only a few people can see the nature,
Everything that's hidden in her treasure,
Because only a few people take care,
And they are all good people, I swear.

If we want a green world,
If we want a dream world,
Than we can simply plant a tree,
Or stop throwing plastic in the sea.

Also, we can water our flower,
Or give our garden a little shower
Because even this little things,
For the nature are big things.

And also there's no reason to be mean,
It feels better to be green,
And instead of being rude to others,
By following this rules, you can be an example!

Alesia-Maria POP BANDRABULĂ
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Clasa a VI-a, Profesor: **Anca-Maria** LEONTE

Desire for a better future

Holding on to dreams far beyond our reach,
Oh, the wight of the world can bring us to our knees.
Persistent hearts rise, though the road is steep,
Even in darkness, we find the strength to believe.

Forward we go with hope in our sight,
At the end of the tunnel, there is light.
Together we rise, leaving fear behind,
Every step forward, a future we'll find.

Dear to dream, let your vision unfold,
Empowered by hope, be brave and bold.
Step forward with courage, break through the fight,
Together we'll rise, and ignite the light.
Inspire the world, let your voice be clear,
Never back down, let go of your fear.
You hold the power to shape what's near.

The greener, the better!

In this world of wonder,
We find ourselves lost,
Amidst the wonders of the nature, we've been the cost.
Our actions, they do harm, and our greed does devour,
The beauty of earth, we've left to cower.

The pure and innocent soul of the hurt animals,
The wisdom of the earth,
Has vanished away,
Because we chose ourselves, over anything else.

Our precious environment, we must protect.
Let's water our plants!
Let's recycle our cans!
Let's repair the harm we ungenerously compeled!

Antonia-Maria LUCA
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Clasa a VI-a, Profesor: **Anca-Maria** LEONTE

Together for a better tomorrow

Let's walk as one, both big and small,
With love and kindness for us all,
If we stand strong and help each day,
A brighter world is on its way.

A smile can shine, a hand can guide
With friends and hope close by your side.
No dream too big, no step too small,
Together, we can change it all.

The sun will rise, the dark will fade,
If love and peace are what we trade.
A world where all can laugh and grow,
Is up to us-we shape the flow.

So, take my hand, let's start today
With gentle words and hearts that stay.
Trough every joy and every sorrow,
We build a better world tomorrow!

Maia Ioana VÎLCAN
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Clasa a VI-a, Profesor: **Anca-Maria** LEONTE

Light of tommorow

Lasting peace will find its way,

In every heart, in every day.

Growing dreams will touch the sky,

Hope will arise, it will not die.

Together strong, we will fly so high.

Love will guide the paths we take,

Innovation lights we create.

Giving kindness, breaking chains,

Holding faith through joy and pain,

Trusting change will heal the rain.

Looking forward, past the past,

In our hands, the die is cast.

Golden days shine bright and new,

Human hearts beat strong and true,

Time will prove what we pursue.

Echipa redacțională:

Editor

Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor

Georgeta Maria LUNG

Anca-Maria LEONTE

Design & Tehnoredactare

Vasile MOLDOVAN

Editat și tipărit de:

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA" TOPLIȚA

ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606

2024

SPONSOR

ROMAQUA GROUP
BORSEC

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**